

naziv izložbe i ime autora

ALKEMIJA SKRIVENOG

Nikolina Krstičević

Datum izložbe: 22.3. – 15.4.2022.

Fotografije: Stela Negro, Nikolina Krstičević

Voditeljica galerije: Ksenija Foretić

Savjet galerije:

Iva Ceraj
Marija Juza
Zlatko Kapetanović
Koraljka Kovač
Nika Pavlinek
Marin Sovar
Ksenija Foretić

Biografija:

Nikolina Krstičević studentica je diplomskog studija Dizajn tekstila na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu. Izlagala je na nekoliko grupnih izložbi (Galerija SC, LAUBA, ULUPUH, ZGDW i dr.). U splitskom Klubu Zona 2020. godine imala je samostalnu izložbu, a iste godine je izradila je ilustracije za pretkampanju HPB banke. Također je izlagala na Biennalu tekstila u Kranju (BIEN2021) gdje je bila i na umjetničkoj rezidenciji, a u rujnu iste godine osvojila je treće mjesto na Zagreb design weeku u kategoriji Tekstilni i modni dizajn. U svom radu propituje odnos s vlastitim tijelom i emocijama istražujući njihove slojeve, pritom sjedinjujući crtež, tekstil i skulpturu.

Intervju: (razgovarala Koraljka Kovač)

1. Na kraju procesa obrazovanja i na početku procesa predstavljanja radova primarni materijal tvog kreativnog izražavanja je tekstil. Kako je bilo stvarati radove za ovu izložbu? Kroz kakve su sve procese transformacije prošli tekstilni objekti i kakav je osjećaj sada kada je sve gotovo i spremno za postavljanje?

Stvaranju tekstilom pristupam kao obliku meditacije u kojem me taktilnost, gibljivost i zvuk materijala uvijek vrata u tijelo, a upravo taj pojam vraćanja u tijelo je bio ključ

prilikom stvaranja radova. Trenutak je to je to u kojem intenzivno osvještavam tjelesnost, oblike i pokrete, a zatim te jasne impresije prenosim u rad. Upravo bivanjem u trenutku i u tijelu, osvještavanju tjelesnosti, sve ono što u drugim stanjima teže izlazi iz podsvijesti izražavam linijama, oblicima, bojama, volumenom i ponavljanjem koje kasnije analiziram i dešifriram. Tako u svakom ciklusu radova otkrivam nešto novo, stvorim neki novim zaključak s kojim nastavljam transformirana u nove pustolovine, kao svojevrsni *hero's journey* koji iznova prolazim stvaranjem svakog ciklusa radova.

Kroz transformaciju prolaze i tekstilni objekti koje slojevito tretiram, nekada su ti slojevi vidljivi, a nekada ih skrivam, ovisi koliko i koju emociju želim/mogu u tom trenu izraziti. Tako neke oblike znam premazati s nekoliko boja dok ne osjetim baš „tu“ boju na koju onda dodatno još apliciram i pređu u čemu se zapravo vidi ta neodlučnost između skrivanja i otkrivanja i pokušaj pronalaska nekog međuprostora. Također, jedan od elemenata koje često koristim je i repetitivnost koja mi daje osjećaj kontrole i sigurnosti jer znam što slijedi, koji je sljedeći korak. Nju koristim i u crtežu ponavljanjem linija na tekstilnim oblicima, ali i ponavljanjem samih tekstilnih oblika koji nekad sežu i do gomilanja čime naglašavam određenu emociju, ali i anksioznost, nemir kao produkt zasićenosti tom emocijom.

2. Dio ove tekstilne priče predstavljen je i prepoznat na Zagreb Design Weeku 2021. Kako, kada i gdje sve počinje?

Priča ovog tekstilnog ciklusa krenula je kada smo na fakultetu dobili zadatak napraviti kostim inspiriran igračkama te smo se trebali prisjetiti kako smo se igrali i što nas je ispunjavalo u igranju. Iz tog zadatka je proizašao skulpturalni kostim Ruke pune straha koji je osvojio treće mjesto na Zagreb Design Weeku 2021. godine. Tada sam prvi put kroz likovni proces donekle svjesno krenula preispitivati svoje djetinjstvo. Iznenadila me intenzivnost tih skrivenih emocija koje su polako počele izlaziti na površinu, a procesom stvaranja naučila sam ih kontrolirano usmjeravati i transformirati u konstruktivnu snagu. Tijekom tog meditativno-umjetničkog procesa bih tako znala odvojiti dva kreativna principa u sebi: zaigrani dječji princip koji se nesputano izražava kroz igru, ali i suprotnost, konstruktivnost odrasle osobe, svojevrsnog unutarnjeg roditelja koji uskoči kad stvari krenu u potencijalno problematičnom smjeru. To je bio neki početak mog umjetničkog istraživanja samoregulacije emocija koje sam kasnije nastavila i kroz druge radove povezujući se s određenom verzijom sebe iz prošlosti pružajući joj siguran prostor za izražavanje.

3. Ciklus mekanih skulptura pod nazivom „ Alkemija skrivenog“ višeslojna je tekstilna priča u smislu tretiranja tekstilne površine. Kako je izgledao proces nastanka radova?

Vežano za tehničku stranu izrade mekanih skulptura, krećem intuitivno bez nekog velikog planiranja, uvijek prvo napravim nekoliko skica i ilustracija na papiru, ali to se većinom skroz transformira kada krenem raditi u tekstilu, što zbog nekih tehničkih faktora ili mi kroz rad jednostavno sine nova ideja, nekad skroz drugačija od prvotne. Skice prenosim u tekstilne oblike koristeći boje za tekstil, razne markere, režem materijal i spajam ga, igram se idejama. Tako je izložena jedna mekana zmijolika forma koja je zapravo sketchbook. Nakon skica, nakon tih strukturiranih faza kreće

onaj manje kontrolirani dio procesa u kojem gotove oblike spajam u cjelinu, istovremeno intervenirajući na njima na različite načine poput oslikavanja akrilom, tekstilnim bojama i markerom, vezenjem te još ponekim manipuliranjem površinom.

4. Tekstili u boji i boje sa kojima se slikalo preko tekstila su vrlo intenzivne i kontrastne, zašto baš ova paleta boja i ima li u izboru boja i neke simbolike?

Upravo su mi boje jedan od alata vizualnog kanaliziranja svega skrivenog, a biranje intenzivnih tonova je krenulo intuitivno, iz potrebe da izrazim sve emocije koje sam si napokon dopustila uopće osjetiti. Upravo u toj intenzivnosti izražavam tu novopronađenu i novostvorenu slobodu izražavanja, kako sebe kao osobe, tako i sebe kao umjetnice koja se više ne boji ni boja ni svojih emocija.

5. Je li ovo izložba u kojoj je primarno umjetničko izražavanje u mediju tekstila ili je na osobnoj razini važnije pričanje osobne priče kroz kreativan proces stvaranja?

Procesom stvaranja radova za izložbu pričam svoju priču. Rastavljam i mijenjam postojeće narative te stvaram i sastavljam nove tekstilne forme, nova tijela i nove narative, moje narative. Vlastite emocije kanaliziram i oslobađam kroz novostvorena tekstilna bića, oslobađajući svoje tijelo njihove težine, a te preplašene i nesigurne fragmente svih svojih tijela kroz likovni proces promišljam, raščlanjujem, analiziram, mijenjam, prihvaćam.

Ta nova mistična tekstilna bića postaju moja sigurna zona, satkana od nesigurnosti i strahova, držači prostora svim mojim traumama i prestrašenim verzijama sebe s kojima na taj način sklapam primirje validirajući njihovo postojanje i dajući im dugotražen prostor. Taj prostor pružam i promatraču, za sva tuđa tijela zatrpama nikad proživljenim emocijama koje nas sputavaju.

Kroz ovo likovno iskustvo koje je vrlo osobno, ali opet univerzalno želim se povezati s promatračem, ali u isto vrijeme osjećam i poriv za skrivanjem pa se zapravo u ovom otkrivanju i skrivam tj. otkrivam dovoljno da pružim taj siguran prostor i prenesem poruku s kojom se ljudi mogu poistovjetiti i pronaći neku svoju simboliku, zaključak ili čak impuls za stvaranjem i slobodnim izražavanjem na sebi svojstven način.

Uvodni tekst:

ALKEMIJA SKRIVENOG

Kao što se tekstil ovija oko ruku, ruke se mogu uvijati oko tijela, odmicati se, izvirivati iz tekstila, svojom pojavnošću i gibanjem izazvati emocije. Mogu objašnjavati, naglašavati misli, davati im značenje. Nikolina Krstičević tekstil koristi kao medij za umjetničko izražavanje, ne stvara strukturu za tijelo već tijelo kao strukturu, od tekstila gradi dijelove tijela, anatomske prepoznatljive, stilizirane kako bi naglasile emociju. Motiv koji je u ovoj tekstilnoj priči istaknut svakako su ruke, kako sama umjetnica kaže u imenovanju radova, nekad su to *Ruke pune straha*, ali i

potencijalno pune i posve suprotne asocijacije osjećaja. Jer, upravo su ruke onaj fizički dio čovjeka koji intenzivno prenosi emocije, taktilnošću i gestom. Ruke koje interpretira ova mlada umjetnica izražavaju svoju bit namjernom prenamjernošću forme. Intenzivne su i boje, postavljene u snažnim kontrastima posve čiste žute i tamnijih tonova u rasponu od roze do ljubičaste. Izbor je to koji sugerira zaigranost, pa i vedrinu, ali pažljivijim promatranjem i promišljanjem otkriva se i mračnija strana. Taj obrazac susrećemo u bajkama; emotivni put od bezbrižnog do strašnog i opasnog. *Aj sidni* – poziva umjetnica imenom rada, naslonjača satkanog od mnogo isprepletenih ruku, u toploj žutoj, poput poziva na intenzivan zagrljaj koji se u trenu može transformirati u zarobljenost. Multiplicirani prsti u Rukama punih straha sugeriraju velik potencijal stvaranja, ali u obrnutom naboju emocija jednako velik potencijal razaranja, materijaliziran u tekstilnim skulpturama jasno naglašenih volumena, povezanih linearnim elementima. Nizanjem identičnih elemenata postiže se dinamičnost i svojevrsni skulpturalni ornamentalni obrazac koji intenzivira snagu oblikovanja, snagu emocije, pa i slojeva emocija. Jer, sve je u slojevima koje tek otkrivamo. A vedrina prvog dojma - varljiva je.

Ksenija Foretić